

Blog nr.4
18 Juli 2013
Onderwerp: Pauze.

Het was een zware dag, zo vertelde ze. De hele dag zorgen, spelen, wandelen en vooral eten geven. In- en weer uit bed, wassen, eten maken. Is dit het dan?

Deze hoogsensitieve vrouw heeft graag de touwtjes in handen. Een gevoel van vrijheid om te doen en laten wat ze wilde. Daar was goed mee te leven. Buiten hard werken, alle tijd hebben om te sporten wanneer het haar uitkwam, wandeltochten maken, evenementen bezoeken, uit eten gaan of hangen op de bank. Het komt zoals het komt, heerlijk. Binnen vaste kaders was er een hoop ruimte om tot ruste te komen en te ontspannen. Ze had haar handen vol aan zichzelf en haar beelddenkende partner. Ze wist toen nog niet dat ze hoogsensitief was en dat haar levenspartner een ultieme beelddenker was.

Het krijgen van kinderen stond hoog op de wensenlijst. Gelukkig ging de sterke kinderwens in vervulling, het wachten duurde lang maar de beloning was dubbel zo geweldig. Een tweeling van bijna 6 pond en 7 pond! Gezond van lijf en leden, wat een rijkdom. In de kraamtijd is alles anders, iedereen zegt dat je nu moet genieten want als “het gewone leven” weer begint is alles weer normaal. Normaal?!! Hoezo normaal?

De zware zwangerschap eiste zijn tol. Gekneusde middenvoetsbeentjes veroorzaakte een constante pijn in de voeten, uitgerekte “banden” bleven lang pijnlijk, kleppen in de beenaderen waren letterlijk aan flarden en de te hoog “gezette” ruggeprik waardoor doodsangsten doorleefd waren tijdens de keizersnede bleken mentaal onverwerkbaar.

Oppas voor de kleintjes werd uitgesteld want van werken was nog geen sprake. De hooggevoeligheid zorgde ervoor dat niemand in huis werd geduld, behalve haar partner. Bij thuiskomst uit het werk kon hij gelijk aan de bak met de kleintjes en dat deed hij overigens liefdevol en zonder enig klagen.

Ze vroeg zich af wanneer het genieten nu eens zou beginnen met het bijbehorende “gewone leven”. Alles in het ritme en de mogelijkheid om zelf de touwtjes weer in handen te nemen bleven uit.

Op een dag vertelde ze mij “ik word geleefd door mijn kinderen” en ik krijg geen grip op hun emoties, verlangens en eindeloze zorg. Zorgen deed ze meer dan prima maar tot zichzelf komen was er niet bij. De goederentrein denderde onverminderd door. Nergens lag het spoor eruit, de rails leken oneindig en er waren geen voorspelbare zijsporen.

Van het concert des levens kent niemand het program, zo liet de tegeltjeswijsheid van opa en oma zich lezen. Voor een hoogsensitieve moeder is dat bijna onoverkomelijk zolang het concert geen pauze kent.

Pauze, wat had zij behoefte aan pauze.